

ALLEN ESKENS

# TEMETNI JÖTTÜNK...

„Mesteri debütálás,  
elsőprő eredménnyel.”

– *Publishers Weekly*

*fine*  
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

A L L E N   E S K E N S

# TEMETNI JÖTTÜNK...

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*A regényt a feleségemnek, Joelynek ajánlom,  
aki a legbizalmasabb tanácsadóm és a legjobb barátom.*

*Ajánlom még a lányomnak, Mikaylának,  
aki szüntelenül inspirál,*

*és a szüleimnek, Pat és Bill Eskensnek,  
akik oly sok mindent tanítottak nekem az életről.*

# 1. FEJEZET

**EMLÉKSZEM, HOGY AZNAP** milyen zaklatottan lépkedtem az autóm felé. Nyomasztó balsejtelem örvénylett a fejem körül, aztán apró hullámokban tört meg az éjszaka sötétjén. Sokan intő jelnek nevezik ezt az érzést, a belső szem figyelmeztetésének, ami képes keresztüllátni az idő görbületén. Jómagam sosem voltam vevő az ilyesmire. És mégis, ha néhanapján visszagondolok arra a napra, eltűnődöm: ha akkor tényleg a sors suttogott a fülembé, ha tudtam volna, hogy az a bizonyos autóút oly sok mindent megváltoztat, akkor vajon nem egy veszélytelenebb úton megyek? Nem kanyarodtam volna inkább balra ott, ahol korábban mindig jobbra fordultam? Vagy mentem volna tovább azon az úton, aminek a végén Carl Iverson várt rám?

Azon a hűvös szeptemberi estén a kedvenc csapatom, a Minnesota Twins épp a Cleveland Indiansszel mérkőzött meg, hogy megkoronázzák a központi divízió baseballbajnokát. Már csak pár perc volt hátra, hogy a Target Field fényei dicsőséges glóriát vonjanak az éjszakai Minneapolis nyugati horizontjára... és én nem lehettem ott. Egy újabb dolog, ami nem fér bele egy egyetemista költségvetésébe. Ehelyett a Molly's nevű kocsmában ácsorogtam, és a bárpult fölé szerelt tévére pislogva próbáltam követni a meccset, miközben

jogsikat ellenőriztem, és derekasan tűrtem a részeket kötözködését – nem épp álmaim állása, de futotta belőle lakbérre.

Jut eszembe, a középiskolai pályaválasztási tanácsadóm soha, egyetlen találkozásunk alkalmával sem ejtette ki a száján az „egyetem” szót. Lehet, hogy megorrontotta a turkálós gönceimbe ivódott reménytelenség szagát. Talán hallott arról is, hogy amint betöltöttem a tizennyolcat, munkába álltam a Piedmont Club nevű krimóban. De én inkább arra tippelnék, hogy ismerte az anyámat, és úgy vélte, hogy az alma soha nem eshet messze a fájától. Ettől függetlenül én nem hibáztatom, amiért nem látta meg bennem az egyetemi nyersanyagot. Őszintén szólva sokkal otthonosabban éreztem magam egy lepukkant bárban, mint a tudós világ márványtermeiben, amiken úgy bukdácsoltam végig, mintha kacsalábasan vettem volna fel a cipőmet.

Aznap tehát beugrottam a kocsimba, egy húszéves, rozsdás Honda Accordba, sebességbe tettem, és délnek vettem az irányt. Hamarosan elmerültem a csúcsforgalom áradatában, miközben a viharvert japán hangszórókból Alicia Keys szólt. A Crosstownhoz érve az anyósülés felé nyúltam, és kotorászni kezdtem a hátizsákomban, míg rá nem bukkantam a papírcetlire, amin az öregek otthonának címe állt. „Ne nevezd öregek otthonának! – mormogtam magamban. – Legyen inkább nyugdíjasfalu vagy szépkorúközpont vagy valami ilyesmi.”

Átverekedtem magam Richfield előváros zezugos utcáin, míg végre megpillantottam egy bejárat fölött a táblát, ami az úti céomat hirdette: Hillview Manor. A név hegyi panorámára utalt, de ez csak valami tréfa lehetett, mert még egy kicsi dombra sem nyílt onnan kilátás, és a hely teljes mértékben nélkülözte azt a nagyszabású eleganciát, amit a neve sugallt. Az épület főbejárata egy forgalmas,

négysávós főútra nyílt, a hátsó frontja pedig egy roskatag, vén bérház hátuljával nézett farkasszemet. Összességében a rosszul megválasztott név volt az egyetlen vidám mozzanat a Hillview Manorrel kapcsolatban. A mohával zölden csíkozott szürke téglafalak tövénél ámokfutásba kezdett a bozót, és a puhafa ablakkereteket az oxidált réz színét idéző penészszerűen borította. Az épület úgy gubbasztott az alapjain, mint az amerikai futball egyik védőjátékosa, és éppolyan riasztónak is tűnt.

Az előtérbe lépve orrba vágott az áporodott levegő, amibe fertőtlenítőkrém és vizelet szaga vegyült. Könnybe lábadt a szemem. Egy öreg, kajla parókás hölgy ücsörgött egy kerekesszékekben, és a hátam mögé bámult, mintha arra várna, hogy felbukkanjon egy hajdani kérő, és megszöktesse onnan. Amikor elmentem mellette, elmosolyodott, de nem rám. Az ő világában én nem voltam valóságosabb, mint az ő emlékének kísértete az enyémben.

Mielőtt a recepció pulthoz léptem, egy pillanatra megtorpantam, mert egy hang megint azt sutyorogta a fülemben, hogy hagyjam a fenébe ezt az angolkurzust, mielőtt még túl késő lenne, és vegyek fel inkább valami sokkal hasznosabb tárgyat, például geológiát vagy törvénelmet. Egy hónapja léptem le otthonról, a minnesotai Austinból. Úgy osontam el, mint egy gyerek, aki azért szökök meg, hogy beálljon a cirkuszba. Nem volt vita anyámmal, nem volt rá esélye, hogy megpróbáljon jobb belátásra bírni. Csak bepakoltam a táskámba, megmondtam az öcsémnek, hogy elmegyek, anyának pedig írtam egy cetlit.

Mire eljutottam az egyetem tanulmányi osztályára, már minden tisztességes angolkurzus betelt, ezért végül az *Életrajzírás* című órára iratkoztam fel, ahol azt a feladatot kaptam, hogy készítsek interjút egy vadidegennel. Az előtérben téblábolva pontosan tudtam, hogy a

halántékomon gyöngyöző nyálkás izzadság oka a szemináriumi dolgozat, amit oly régen halogatok. Éreztem, hogy semmi jó nem fog kisülni belőle.

A Hillview recepciósa szögletes arcú nő volt, a kiugró arccsont, a sűrű haj és a mélyen ülő szemek olyan benyomást keltettek, mintha a gulágon lett volna felügyelőnő. Áthajolt a pult fölé, és nekem szegezte a kérdést:

– Segíthetek?

– Igen – feleltem. – Mármost... remélem. Itt van az intézmény vezetője?

– Nálunk tilos házalni.

– Házalni? – Erőltetetten kuncogtam, és esedező mozdulattal széttártam a karomat. – Hölgyem – folytattam –, én az ősemlékemre sem tudnám rászózni a tüzet.

– Márpedig maga nem bentlakó nálunk, nem is látogató, és nyilvánvalóan nem dolgozik itt. Akkor mi marad?

– A nevem Joe Talbert. A Minnesotai Egyetem hallgatója vagyok.

– És?

Rápillantottam a névtáblájára.

– És... Janet... Beszélnem kell az intézmény vezetőjével egy projekttel kapcsolatban.

– Nálunk nincs vezető – nézett rám ferde szemmel Janet. – Igazgatónk van, Mrs. Lorngren.

– Sajnálom – mondtam, és igyekeztem megőrizni a megnyerő arckifejezésem. – Beszélhetnék az igazgatójukkal?

– Mrs. Lorngren nagyon elfoglalt hölgy, és épp vacsoraidő van...

– Csupán egy perc az egész.

– Mondja el nekem, mi ez a projekt, és én majd eldöntöm, hogy érdemes-e vele zavarni Mrs. Lorngrent.

– Egy szemináriumi dolgozatról van szó – kezdtem bele. – Az angolkurzuson adták fel. Interjút kell készítenem egy öreg emberrel... mármint egy idős emberrel, és meg kell írnom az életrajzát. Tudja, írni a küzdelmeikről és az életútjukat szegélyező mérföldkövekről, amik azzá tették őket, akik végül lettek.

– Maga író? – Janet tetőtől talpig végigmért, mintha a megjelenésem választ adhatna erre a kérdésre. Kihúztam a teljes százhetvennyolc centiméteremet. Huszonegy éves voltam, és már beletörődtem, hogy ennél magasabb aligha leszek – hála az idősebb Joe Talbertnek, akárhol legyen is. Igaz, hogy kidobóemberként dolgoztam, de nem vagyok az a behemót fajta, akit normál esetben egy kocsmá ajtajában lát az ember. Igazából kidobózsargonban azt mondták volna rám, hogy olyan vagyok, mint a pucolt nyúl.

– Nem – válaszoltam. – Nem vagyok író, csak egy egyetemista.

– És azt kérik az egyetemen, hogy írjon meg egy egész könyvet?

– Nem. Csak egy könyv vázlatát – mondtam mosolyogva. – Némelyik fejezetet meg kell írnom, például az elejét és a befejezést, és néhány fontosabb fordulópontot. De igazából elég lesz egy vázlatos összefoglaló. Persze így is elég komoly feladat.

Janet megcsóválta a fejét, turcsi orrán meggyűrődött a bőr. Végül láthatóan úgy döntött, hogy nem vagyok vigéc, ezért felvette a kagylót, és fojtott hangon beszélni kezdett valakivel. A recepció mögötti folyosón hamarosan felbukkant egy zöld kosztümes nő, és felsorakozott Janet mellé.

– Lorngren igazgató vagyok – közölte. Felszegett fejét olyan mereven tartotta, mintha egy kávéscsészét egyensúlyozna rajta. – Segíthetek valamiben?

– Remélem. – Nagyot sóhajtottam, és még egyszer elmondtam a mondókámat.



Mrs. Lorngren értetlen arckifejezéssel emésztgette a kérésemet, majd így szólt:

– Miért ide jött? Nincsenek szülei vagy nagyszülei, akikkel interjút készíthetne?

– Egyetlen rokonom sem él erre felé – feleltem.

Ez hazugság volt. Az anyám és az öcsém csak kétóránnyira lakott az Ikervárosoktól, de egy rövid látogatás az anyámnál körülbelül olyan vonzerővel bírt, mintha egy szöges deszkán sétálnék végig. Apámat meg nem is ismertem, és gőzöm sem volt róla, hogy a hátán hordja-e még a föld. Tudtam viszont a nevét. Anyámnak az a ragyogó ötlete támadt, hogy róla nevez el engem, azt remélve, hogy idősb Joe Talbert meghallja a lelkiismerete szavát, és egy darabig velünk marad, talán még feleségül is veszi anyámat, és gondoskodik róla meg kicsi Joey-ről is. Anya ugyanezzel próbálkozott, amikor megszületett az öcsém, Jeremy – hasonlóan siralmas eredménnyel. Úgy nőttem fel, hogy folyton magyarázkodnom kellett, amiért anyámat Kathy Nelsonnak, engem Joe Talbertnek, az öcsémet pedig Jeremy Naylornak hívják.

Ami a nagyszüleimet illeti, csak egyiküket ismertem, az anyám apját, az én Bill nagyapámat, és őt nagyon szerettem. Hallgatag ember volt, aki egyetlen pillantással vagy fejmozdulattal csendet tudott parancsolni, olyan férfi, aki egyszerre volt erős és gyengéd, de ezek a tulajdonságai valahogy összeszervesültek, mint a finoman megmunkált, érett bőr. Voltak napok, amikor kutattam az emléke után, hogy a bölcsessége átsegítsen az életem hullámvölgyein. És voltak éjjelek, amikor az ablaküvegen kopogó esőcseppek hangja beszivárgott a tudatalattimba, és a nagyapám meglátogatott álmomban, én pedig az ágyamban ülve riadtam fel, verejtékben úszó testtel és remegő kezekkel, mert megrohant a halálának az emléke.

– De azt tudja, hogy ez egy idősek otthona? – kérdezte Mrs. Lorngren.

– Emiatt jöttem ide – válaszoltam. – Itt olyan emberek vannak, akiknek nagyon kalandos élete lehetett.

– Így igaz – mondta, és a kettőnket elválasztó recepciós pult fölé hajolt. Ilyen közletről jól láttam a szeme sarkából kiinduló szarkalábakat és a szája körüli ráncokat, amik olyanok voltak, mint egy kiszáradt tó medre. Miközben beszélt, éreztem a szavak keltette légáramba vegyülő whiskey illatát is. Halkabban folytatta: – A lakóink azért vannak itt, mert képtelenek önmagukról gondoskodni. Többségük alzheimeres, demens, vagy más idegrendszeri rendellenességben szenved. A saját gyermekeikre sem emlékeznek, nemhogy az életük részleteire.

Erre nem gondoltam. Láttam, hogy a tervem kezd dugába dőlni. Hogyan írhatnám meg egy háborús hős életrajzát, ha a hős nem emlékszik arra, amit tett?

– Nincs itt senki, aki még képes emlékezni? – kérdeztem szerencsétlenül, kicsit szerencsétlenebbül, mint szerettem volna.

– Mi lenne, ha beszélne Carllal?– kottyant közbe Janet.

Mrs. Lorngren olyan pillantást lövellt Janet felé, mint amelyet a remekül felépített hazugságunkat épp leleplező haverunknak tartogatunk.

– Carl? – kérdeztem.

Mrs. Lorngren keresztbe fonta karjait, és hátrébb lépett a pultról.

– Ki az a Carl? – folytattam rendületlenül.

Janet beleegyezést kérőn pillantott az igazgatónőre. Mikor az bólintott, Janeten volt a sor, hogy a pult fölé hajoljon.

– A neve Carl Iverson. Elítélték gyilkosságért! – Úgy sutogott, mint egy illetlen történeten pletykálokó iskolás lány. – A büntetés-végrehajtásból érkezett ide úgy három hónapja. Stillwaterben ült, de szabadlábra helyezték, mert rákban haldoklik.

Mrs. Lorngren fújtatott, majd hozzátette:

– Úgy látszik, a hasnyálmirigyrák tökéletesen elegendő indok a büntetőjogi rehabilitációra.

– Egy gyilkos? – kérdeztem.

Janet körülnézett, hogy meggyőződjön arról, biztosan nem hallja senki más.

– Harminc évvel ezelőtt megerőszakolta és megölte azt a tizennégy éves lányt – suttogetta. – Minden benne van az aktájában. Miután meggyilkolta a lányt, úgy próbálta eltüntetni a nyomokat, hogy rágyújtotta a testre a szerszámos kamráját.

Nemi erőszakoló és gyilkos. Azért jöttem a Hillview-ba, hogy egy hőst találjak, de helyette egy gonosztevőre bukkantam. Biztos lenne mit mesélnie, de vajon meg szeretném írni ezt a történetet? Míg a csoporttársaim olyanokról írnak majd, mint a nagymama, aki egy agyagpadlón adott életet gyermekének, vagy a nagypapa, aki látta John Dilingert egy szálloda halljában, én olyasvalakiről írnék, aki megerőszakolt és megölt egy lányt, aztán elégette a testét egy fészerben. Először nehezen barátkoztam meg a gondolattal, hogy egy gyilkossal készítek interjút, de minél tovább gondolkodtam rajta, annál jobban tetszett az ötlet. Túl sokáig halogattam ezt a feladatot. A szeptembernek már majdnem vége volt, és pár héten belül le kellett adnom az interjúm jegyzeteit. A csoporttársaim már rég elrugaszkodtak a paripáikkal a rajtvonalról, az én gebém meg még mindig a pajtában majszolta a szénát. Akkor nekem Carl Iverson lesz az interjúalanyom – már amennyiben beleegyezik.

– Azt hiszem, szeretnék interjút készíteni Mr. Iversonnal – mondtam.

– Az a férfi egy szörnyeteg – mondta Mrs. Lorngren. – Én nem szeretném meg neki ezt az örömet. Tudom, hogy nem túl keresztényi dolog ezt mondani, de jobb lenne, ha a szobájában maradna, míg

csendben ki nem múlik. – Mrs. Lorngren visszahőkölt a saját szavaitól. Olyan szavak voltak ezek, amikre az ember talán gondolhat, de hangosan sose mondaná ki őket, különösen nem egy idegen előtt.

– Nézze, ha megírhatom a történetét, talán... nem is tudom... Talán sikerül rávennem, hogy belássa, milyen súlyos bűnt követett el... – Próbáltam megfőzni őket, ha már úgylis vigécnek néztek. – Ráadásul joga van látogatókat fogadni, nem?

Úgy tűnt, sikerült Mrs. Lorngrent sarokba szorítanom. Nem volt választása. Carl nem volt a Hillview foglya, és bentlakóként éppolyan joga volt látogatót fogadni, mint bárki másnak. Kibogozta a karba tett kezeit, és a recepciós pultra támaszkodott.

– Meg kell kérdeznem tőle, fogad-e látogatót – mondta. – A néhány hónap alatt, mióta itt van, csak egyetlen látogatója volt.

– Nem beszélhetnék inkább én Carllal? – kérdeztem. – Talán én majd...

– Mr. Iversonnal – javított ki Mrs. Lorngren, megragadva az alkalmat, hogy helyreállíthatja a tekintélyét.

– Persze – mondtam vállat vonva. – Ha elmagyarázhatnám Mr. Iversonnak, mi ennek a feladatnak az értelme, akkor talán...

Ám ekkor félbeszakított a telefonomból érkező elektronikus csörömpölés hangja.

– Bocsánat – mondtam. – Azt hittem, kikapcsoltam. – A fülemig elvörösödtem, amikor előhúztam a zsebemből, és megpillantottam anyám számát. – Elnézést – mondtam, majd hátat fordítottam Janetnek és Mrs. Lorngrennek, azt tettetve, hogy bizalmasan kell beszélnem.

– Anya, most nem beszélhetek...

– Joey, el kell jönnöd értem – rikácsolta anyám a telefonba piától kásás hangon, a szavai szinte érthetetlenül egymásba mosódtak.

– Anya, nekem most...

– Kurvára megbilincseltek!

– Mi van? Kik?

– Letartóztattak, Joey... ezek... ezek a pöcsök. Be fogom perelni őket. Megszerzem a legrohadtabb ügyvédet... – Az utolsó szavakat már valaki mellette állónak üvöltözte. – Hallasz engem, te... te pöcs! Mondd meg a jelvényed számát! Kirúgatlak!

– Anya, hol vagy? – Hangosan és lassan beszéltem, így próbáltam magamra vonni a figyelmét.

– Megbilincseltek, Joey.

– Van ott egy rendőr? – kérdeztem. – Beszélhetek vele?

Nem törődött a kérdésemmel, hanem értelmetlenül csapongó zagyválásba kezdett.

– Ha szeretnél, eljönnél értem. Én a szaros anyád vagyok, cseszd meg! Bilincsben vagyok... Told ide a képed... Sose szeretted. Én nem... Vagyis de... Fel kellett volna vágnom az ereimet! Engem senki sem szeret. Már majdnem hazaértem... Perelni fogok!

– Jól van, anya – feleltem. – Elmegyek érted, de beszélnem kell a zsaruval.

– Mármint miszter pöccsel?

– Igen, anya, miszter pöccsel. Hadd beszéljek miszter pöccsel. Add oda neki a telefont egy pillanatra, aztán megyek érted.

– Rendben – válaszolta. – Hé, pöcs! Joey beszélni akar veled.

– Ms. Nelson – hallatszott a rendőr hangja –, azért kapta a telefont, hogy az ügyvédjét hívja, nem pedig a fiát.

– Hé, Pöcs biztos úr! Joey beszélni akar veled.

A rendőr felsóhajtott.

– Asszonyom, azt mondta, hogy az ügyvédjével akar beszélni. Arra kapott engedélyt, hogy egy ügyvéddel beszéljen.

– Pöcs biztos úr nem akar veled beszélni – bőfögte anyám a telefonba.

– Anya, mondd neki, hogy szépen kérem.

– Joey, menj te a...

– Basszus, anya – sisteregtem a telefonba –, mondd meg neki, hogy szépen kérem!

– Jó – mondta egy pillanatnyi süket csönd után anyám. Eltartotta magától a telefont úgy, hogy alig hallottam a hangját. – Joey azt mondja, szépen kéri.

Hosszú szünet következett, aztán a rendőr beleszólt a készülékbe.

– Halló!

Gyorsan és halkán beszéltem.

– Biztos úr, őszintén sajnálom ezt az egészet, de van egy autista kisöcsém. Az anyámmal él. Tudnom kell, hogy szabadon engedik-e még ma az anyámat, mert ha nem, oda kell mennem, hogy én vigyázzak rá.

– A helyzet a következő. Az anyját ittas vezetés miatt tartóztatták le. – Hallottam anyámat átkozódni és siránkozni a háttérben. – Bekísértem ide a Mower Megyei Bűnüldözési Központba, hogy megszondáztassák. De ő arra a jogára hivatkozott, hogy felhívhat előtte egy ügyvédet, így ezt a lehetőséget arra kellett volna használnia, hogy egy ügyvéddel beszéljen, nem pedig arra, hogy megkérje magát, hogy húzza ki a bajból.

– Értem – mondtam. – Csak azt kellene tudnom, elengedik-e ma este.

– A válasz nem – felelte a tiszt szűkszavúan, hogy az anyám ne hallja, mi vár rá. Én tovább faggatóztam.

– A kijózanítóba viszik?

– Igen.

- Hány napra?
- Úgy kettőre-háromra.
- Utána elengedik?
- Nem.

Egy pillanatra elgondolkoztam.

- A detoxikálóból a börtönbe?
- Pontosan, és ott marad, egészen a tárgyalása napjáig.

Anya meghallotta a tárgyalás szót, és újra óbégatni kezdett. A részegsége és a fáradtsága miatt a mondatai olyan bizonytalanul imbolyogtak, mint egy elvászott kötélhíd.

– A picsába, Joey... gyere ide! Hát nem szeretsz... te hálátlan... Az anyád vagyok, Joey, és ők... ők... gyere értem! Szabadíts ki innen!

– Köszönöm – mondtam a rendőrnek. – Nagyon hálás vagyok a segítségéért. És sok sikert az anyámmal.

– Magának is sok sikert – hangzott a válasz.

Letettem, és visszafordultam Janethez és Mrs. Lorngrenhez, akik úgy néztek rám, mint egy szegény kisgyerekre, aki épp most tapasztalta meg, hogy a kutyák bizony haraphatnak is.

– Elnézésüket kérem – kezdtem. – Az édesanyám... most... nincs jól. Sajnos ma nem tudok találkozni Carllal... mármint Mr. Iversonnal. Valamit el kell intéznem.

Mrs. Lorngren tekintete megenyhült.

– Beszélék magáról Mr. Iversonnal. Hagyja meg Janetnél a nevét és a telefonszámát, és tudatom magával, ha Carl beleegyezett a találkozóra.

– Nagyon hálás vagyok – feleltem. Leírtam az adataimat egy papírra. – Lehet, hogy a telefonom ki lesz kapcsolva egy időre, úgy-hogy ha nem venném fel, csak hagyjon egy üzenetet arról, mit mondott Mr. Iverson.

– Úgy lesz – válaszolta Mrs. Lorngren.

A Hillview-től egysaroknyira lehúzódtam egy parkolóba, teljes erőmből megmarkoltam a kormánykereket, és hevesen rángatni kezdtem.

– Az isten verje meg! – ordítottam. – A francba! A francba! A francba! Miért nem hagysz már végre békén?

Az öklöm elfehéredett, és remegtem, ahogy a harag hullámai összecsaptak fölöttem. Mély levegőt vettem, és vártam, hogy a lüktetés alábbhagyjon a torkomban, és kitisztuljon a látásom. Amikor végre megnyugodtam, felhívtam Mollyt, hogy szóljak neki, nem fogok tudni őt állni a kocsmajánál. Nem volt boldog, de megértette. Kinyomtam és az anyósülésre dobtam a telefont, majd nekivágtam a hosszú útnak délre, az öcsémért.



## 2. FEJEZET

**A LEGTÖBB EMBER SOHA NEM HALLOTT** a minnesotai Austinról, de akik mégis, ők is csak a Spam konzervlönchús miatt ismerik, ami sosem romlik meg, és katonák meg menekültek élelmezésére használják világszerte. A Spam a Hormel Foods Corporation koronagyémántja, amiről szülővárosom a Spamváros gúnynevet kapta. Még egy múzeum is van Austinban, amit a Spam nagyszerűségének szenteltek. Ha pedig ez nem bélyegezte volna meg a várost úgy, mint egy börtöntetkő, akkor ott volt még a sztrájk.

Négy évvel a születésem előtt történt, de az Austinban felnövekvő srácok úgy tanulnak a sztrájkról, mint ahogy más gyerekek Lewis és Clark expedíciójáról vagy a Függetlenségi nyilatkozatról. Az 1980-as évek elején beköszöntött recesszió alaposan megtépázta a húsfeldolgozó ipart, így a Hormel drasztikus bércsökkenést kért a szakszervezettől. Persze ez úgy érte őket, mint egy tökön rúgás, és kitört a sztrájk. Az első sorokban zajló toladásból és lökdösődésből zavarágas kerekedett. Az erőszak magára vonta a média figyelmét, és az egyik tévéstáb még a létezésből is kicsekkolt, amikor lezuhant egy kukoricásban, Ellendale közelében. A kormányzó végül kiküldte a Nemzeti Gárdát, de addigra az erőszak és a gyűlölködés olyan mély

nyomot hagyott a városban, ami egyesek szerint máig meghatározza a jellegét. Én inkább egy csúf sebhelynek mondanám.

Mint minden városnak, Austinnak is megvannak a maga jó oldalai, jóllehet sokan meg sem látják a bőrt a pattanások alatt. Van parkjai, egy uszodája, egy tisztességes kórháza, karmelita kolostora, saját repülőtere, és csak egy ugrásra volt a híres Mayo Klinika Rochesterben. Van egy állami főiskolája, ahol én is tanultam, mialatt két részidős állásban dolgoztam. Három év alatt elég pénzt és kreditet gyűjtöttem ahhoz, hogy átiratkozhassak a Minnesotai Egyetemre.

Austinnak van még tizenhárom kocsmája is, nem számítva a hotelek bárjait és a céges klubokat, és a maga huszonháromezres lakosságával – mindent egybevetve – Minnesota államban itt az egyik legmagasabb a kocsmák száma a lélekszámhoz viszonyítva. Jól ismertem ezeket a kocsmákat, mivel az idők során mindegyikben megfordultam. Kis vakarcs voltam még, amikor először beléptem egy kocsmába, alig több tízévesnél. Anyám meghagyta, hogy vigyázzak Jeremyre, amíg ő elment iszogatni. Mivel én két évvel idősebb vagyok az autista öcsémnél – aki mindig is csendes kölyök volt –, anya úgy vélte, hogy elég idős vagyok bébiszitternek.

Aznap este Jeremy egy karosszékekben ült a nappaliban, és kedvenc meséjét, az *Oroszlánkirályt* nézte videón. Nekem meg kellett csinálnom a földrajzházimat, ezért magamra csuktam az apró hálószoba ajtaját, amin a testvéremmel osztoztunk. Nem emlékszem minden közös szobánkra, de erre igen: a papírvékony falak ugyanolyan ragyogó kékre voltak bemázolva, mint a medencék feneké a nyilvános uszodákban. A legapróbb nesz is áthallatszott a szomszédos helyiségekből, beleértve az *Oroszlánkirály* dalait, amiket Jeremy újra meg újra visszatekert. Az emeletes ágyunk tetején ültem, ami

egy nagy rakás hulladék volt, olyan ócska rugókkal, hogy a matrac teljesen rásüppedt a furnérlemezre. Befogtam a fületem, hogy így rekesszem ki a zajt, ám ez vajmi kevésbé akadályozta a szakadatlanul ismétlődő dallamokat abban, hogy áttörjenek összpontosításom likacsos falán. Nem vagyok biztos benne, hogy tényleg megtörtént-e, vagy csak a büntudat miatt próbálom szépíteni a dolgot, de úgy emlékszem, hogy megkértem Jeremyt, vegye lejjebb a hangot, és esküszöm, hogy ő ehelyett felhangosította. Egy srácnál itt húzódik a tűréshatár.

Berobbantam a nappaliba, és fellöktem Jeremyt, aki kiesett a fotelból, és csúnyán nekiesett a falnak. Az ütközés megrengette a falon függő képet, amin én háromévesen a csecsemő Jeremyt tartom az ölemben. A kép elszabadult a szögről, és egyenesen az öcsém szőke feje búbjára zuhant, az üveg pedig ezer szilánkra tört.

Miután Jeremy lesöpörte a karjáról és a lábáról az üvegszilánkokat, rám nézett. Egy ék alakú üveg állt ki a feje tetejéből úgy, mintha egy pici malacperselybe egy túlméretezett érmét próbáltak volna bepréselni. A szeme összeszűkül, de nem dühében, hanem zavarában. Ritkán nézett a szemembe, de azon az estén úgy bámult rám, mintha éppen egy nagy talány megoldásának küszöbén állna. Aztán hirtelen, mintha megtalálta volna a választ, a tekintete ellágyult, és a szeme a karján gyülemelő vércseppekre tévedt.

Hoztam egy törülközőt a fürdőszobából, óvatosan kihúztam az üvegcserepet, ami pont olyan mélyen fúródott be, mint amennyire attól tartottam, majd a feje köré tekertem a törülközőt, mint egy turbánt. Egy mosogatóronggyal letöröltem a vért a kezéről, és vártam, hogy elálljon a vérzés. Tíz perc után a sebből még mindig csorogált a vér, a fehér törülközőt pedig nagy, fényesvörös vérfoltok tarkították. Visszatekertem a törülközőt Jeremy fejére, és rászorítottam

a kezét az egyik végére, hogy ne mozduljon el, aztán kirohantam az ajtón, hogy megkeressem anyát.

Anyámnak nem kellett morzsákat szórnia maga után, hogy rátaláljak. A kocsink két lapos gumival az ikerház felhajtóján téhenkedett, ami azt jelentette, hogy anyám csak néhány percnyi járásra lehet. Ez néhány kocsmára szűkítette a lehetőségeket. Akkoriban nem találtam furcsának, hogy magamra hagyott az autista öcsém-mel, és sosem vette a fáradságot, hogy megmondja, hová ment, ahogy az sem lepett meg, hogy automatikusan a kocsmákban kezdtem el keresni. Sok minden, ami gyerekkoromban normálisnak tűnt, ma már totál elcseszettnek látszik. Az első tippem be is jött, anyámra az Odüsszeusz bárban találtam rá.

Meglepett, milyen kihalt a hely. Mindig úgy képzeltem, hogy anyám ilyenkor hozzácsapódik egy rakás remek emberhez, és együtt ökörködnek, nevetnek meg táncolnak, mint a tévéreklámokban. De ez a hely a girbegurba padlójával meg az olcsó hangszórókból recsegő vacak countryzenével szinte búzlótt az érdektelen kisszerűségtől. Megláttam az anyámat, amint a pultossal trécsel. Elsőre nem tudtam volna megmondani, hogy az arckifejezése haragot vagy aggodalmat tükröz-e. Aztán megkaptam a választ, amikor durván megragadta a karomat, és kivonszolt a bárból. Sietve trappoltunk hazafelé, és érkezésünkkor Jeremy megint a kedvenc filmjét nézte, a keze pedig még mindig a törülközőn pihent, éppúgy, ahogy hagytam. Amikor anyám meglátta a véres törülközőt, bekattant.

– Mi a fenét csináltál?! Jézus Mária! Nézd ezt a kuplerájt!

Leráncigálta a törülközőt az öcsém fejéről, a karjánál fogva felhúzta a földről, bevonszolta a fürdőszobába, és beemelte az üres kádba. Jeremy finom, szőke haja csomókba verődött a vértől. Anyám a mosdókagylóba hajította a véres törülközőt, és bement a nappaliba,

hogy három apró vércsöppet kidörzsöljön a rozsdabarna padlószőnyegből.

– Pont a jó törülközőmet kellett használnod – ordította. – Nem találtál volna egy rongyot?! Nézd ezt a vért a szőnyegen! Elveszíthetjük a kauciót! Eszedbe jutott ez egyáltalán? Nem, mi? Hiszen nem is gondolkodsz. Csak csinálod itt a rohadt felfordulást, én meg takaríthatok utánad!

Bementem a fürdőszobába, részben, hogy elmeneküljek anyámtól, részben, hogy Jeremy mellett legyek arra az esetre, ha megijedne. De ő nem ijedt meg, sosem ijedt meg. Vagy ha mégis, sosem látszott rajta. Olyan arccal bámult rám, amit a világon mindenki kifejezestelennek ítélt volna, de én láttam, hogy a tekintetében ott bujkál az árulásom árnyéka. Próbáltam elfeledni azt az éjszakát, jó mélyre eltemetni, és hagyni, hogy elenyésszen... de mégis, az emlék, ahogy az öcsém akkor rám nézett, máig elevenen él bennem.

Jeremy időközben tizennyolc éves lett, már elég idős ahhoz, hogy néhány órát egyedül lehessen, de nem néhány napot. Aznap éjjel, amikor begördültem anyám házának kocsifeljárójára, a Twins és az Indians döntetlenre állt a harmadik játékrészben, és mindkét csapat egy-egy futója körbefutott már a bázispontokon. Kinyitottam az ajtót a kulcsommal, és ott találtam Jeremyt, amint az új kedvenccét, *A Karib-tenger kalózeit* nézte. Csak egy pillanatra tűnt meglepettnek, aztán lebámult kettőnk között a padlóra.

– Szevasz, pajti! – mondtam. – Hogy van az én kisöcsém?

– Szia, Joe – felelte.

Amikor Jeremy elkezdte a középiskolai előkészítő osztályokat, a kerület kirendelt mellé egy segítő tanárt. Helen Bollinger sokat tudott az autizmusról, tudta, hogy Jeremynek sémákra és szigorú rutinra van szüksége, hogy szeret egyedül lenni, hogy viszolyog az érintéstől, és

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy alig valamit képes felfogni a saját alapvető létszükségein és a fekete-fehér instrukciókon kívül.

Miközben Mrs. Bollinger azért küzdött, hogy előcsalogassa Jeremyt a sötétből, anyám arra biztatta, hogy legyen látható, de ne legyen hallható. Hét éven át viaskodtak egymással, és Mrs. Bollinger többször nyert, mint ahányszor veszített. Mire Jeremy befejezte a gimit, lett egy öcsém, akivel már valami beszélgetésféléséget is le lehetett folytatni, még ha nehezebbre esett is, hogy beszéd közben a szemembe nézzem.

– Talán azt hittem, hogy az egyetemen vagy – mondta Jeremy, olyan szigorúan szaggatott ritmusban intonálva, mintha egy szállítószalagra pakolná fel egyenként a szavakat.

– Visszajöttem, hogy láthassalak – feleltem.

– Akkor jó – mondta Jeremy, és visszafordult a filmhez.

– Anya hívott – folytattam. – Egy megbeszélésre kellett mennie, ezért egy darabig nem jön haza.

Jeremynek könnyű volt hazudni, hiszékeny természetével összeegyeztethetetlen volt a félrevezetés fogalma. Nem gonoszságból hazudtam neki, csak így egyszerűbb volt elmagyarázni neki bizonyos dolgokat, az igazsággal járó bonyolult és árnyalt összefüggések nélkül. Első ízben, mikor anyám a kijózanítóban kötött ki, azt a hazugságot találtam ki, hogy egy megbeszélésen van. Ettől kezdve ahányszor anya elugrott az egyik indián kaszinóba, vagy egy idegen pasas ágyában kötött ki éjszakára, azt mondtam Jeremynek, hogy anya megbeszélésre ment. Ő sosem kérdezősködött a megbeszélésekről, soha nem izgatta, miért tartott némelyik csak néhány óráig, némelyik meg több napig, és az sem érdekelte, hogy miért mindig olyan váratlanul kerül sor ezekre a megbeszélésekre.

– Ez a megbeszélés olyan, ami sokáig szokott tartani – magyaráztam. – Úgyhogy velem kell töltened pár napot.